

രീന
ജെ
ജെ
Swae Nyoe

ငါက သူ့ဆရာ - ၁

ငါက သူ့ဆရာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင် ငါ သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ဖူးတဲ့ဆရာ၊ သူနဲ့ငါရဲ့တွေ့ဆုံမှုဟာ သိပ်ပြီး ရိုးစင်းလွန်းခဲ့ပါတယ်။ ငါက ထိုက်တန်သူ လောကမှာ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်တယ်။ အတွင်းဆောင် အပြင်ဆောင် တပည့်တွေရဲ့ ခစားခြင်းကို ငါက ခံယူရတယ်။ ငါ့မှာ အတွင်းဆောင်တပည့် ရှစ်ဦးရှိတယ်။ အပြင်ဆောင်တပည့်တွေကိုတော့ ငါက စိတ်ထဲမှာ ထားလေ့ မရှိတာကြောင့် ဘယ်နှယောက်လဲ ဆိုတာကို တောင်ရဲ့ကြီးကြပ်သူတွေကပဲ သိနိုင်မယ်။ ငါကတော့ မသိနိုင်တော့ဘူး။

ယိုဟွားဆိုတဲ့ ပန်းတွေ ပွင့်တဲ့တောင်တန်းတစ်ခုလုံးက ငါ့ပိုင်နက် ဖြစ်တယ်။ ဒီပိုင်နက်ထဲကို ဘယ်သူကမှ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နိုင်ခြင်း မရှိဘူး။ ငါဟာ ထိုက်တန်သူလောကက ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်လို့ပဲ၊ ငါ သိပ်ပြီး စိတ်မရှည်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုး ရှိတယ်။ ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို သိပ်ပြီး လက်မခံနိုင်တဲ့ အကျင့်ဆိုး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ငါဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ အမှုအကျင့်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်လို့ ဆိုရင် ဒါဟာ အကြီးအကျယ် မှားယွင်းမှုမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

တစ်ရက် စောစောမှာ ငါဟာ တောင်တစ်ခုလုံးကို ပတ်ပြီး ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ငါ့အပြင်ဆောင် တပည့်တစ်ဦးဟာ ကောင်လေးငယ်ငယ် တစ်ဦးကို သင်ကြားပေးနေတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို ငါက တစ်ရှိချန်လောက် ကုန်အောင် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ငါဟာ ဝင်ပါဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သင်ပေးတဲ့ဆရာက သင်ကြားခံရသူ

တပည့်လေးထက် ပိုပြီး ဝိညာဉ်စွမ်းက နိမ့်ကျနေလို့ ဖြစ်တယ်။ အရွယ်မ
ရောက်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်စွမ်းကို သာမန် ကျင့်ကြံသူတွေ မမြင်နိုင်ဘူး။ ငါလို
စွမ်းအားကြီးမားတဲ့ ကျင့်ကြံသူကတော့ ဒီလိုမျိုး အတိအကျ ခွဲခြားသိနိုင်ခဲ့
တယ်။

‘ဒီတပည့်လေးကို ငါ့ကို ပေးလိုက်ပါ။ မင်း ဒါနဲ့ လဲလှယ်မလား’

ငါဟာ သူ့ကို ပညာသင်ပေးမယ် ဆိုပြီးတော့ သူ့ဆရာဆီကနေ
ကျောက်စိမ်းတစ်ပြားနဲ့ လဲလှယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကျောက်စိမ်းပြားဟာ နေရာ
တွေကို လျင်မြန်စွာ သွားရောက်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည် ရှိတယ်။ သူ့ဆရာဟာ သူ
တပည့်အတွက် ငါ့ကို အကြိမ်ကြိမ် အရိုအသေပြုပြီး ကျေနပ်စွာ ကျန်နေခဲ့
တယ်။ ဘာလို့များ သူများဆီကနေ တပည့်လေး သွားလုခဲ့တာလဲ ဆိုတာကို
နားမလည်နိုင်ပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ငါနေတဲ့ တောင်ထွတ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ
ကလည်း ငါ့အနောက်ကနေ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ တကယ်
ဆို ငါက သူ့ဆရာဘိုးဘိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သင်ပေးမယ် ဆိုပြီး ခေါ်လာတော့
ငါက သူ့ဆရာ ဖြစ်လာတယ်။ တောင်ထွတ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့သူ့ကို
ပြောခဲ့တာက။

‘မင်းနာမည်ကို အခုချိန်က စပြီးတော့ ရှောင်ကျိုလို့ ပေးလိုက်ပြီ’

ငါ့ရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် စကားသံမှာ သူ့မျက်နှာက ကျေနပ်ရိပ်တွေကို ငါမှတ်မိ
နေသေးတယ်။ ငါက ကျော်ကြားတဲ့ တောင်သခင်ဆရာ တစ်ဦးပေမဲ့
နာမည်ပေးရမှာကို ပျင်းတယ်။ ငါ့တပည့်ကြီးနာမည်က လောင်တ ကျန်
တာကို ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ပဲ ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါက သင်ပြပေးရမှာ
လည်း ပျင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူ့ကို ငါ့စာကြည့်ဆောင်ထဲက စာအုပ်တွေ
ဖတ်နိုင်ဖို့ကို ညွှန်ကြားပေးခဲ့တယ်။ အတွင်းစည်း တပည့်အသစ် လက်မခံခဲ့
တာ ကြာပြီမို့ ငါ့တပည့်တွေက သူ့ကို ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြတယ်။ ငါ့

တပည့်တွေထဲမှာ မိန်းကလေးက တစ်ယောက်တည်း ပါတယ်။ ရှောင်ဂူက ရှောင်ကျိုကို သိပ်ခင်မင်သွားခဲ့တယ်။

ရှောင်ကျိုက ငါ့အတွက် ဝေယျာဝိစ္စတွေကို တာဝန်ယူရတဲ့လူ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ငါတို့ ကြားက ဆက်ဆံရေးက တင်းလည်း မတင်းမာခဲ့သေးဘူး။ ပျော့လည်း မပျော့ပျောင်းခဲ့သေးဘူး။ ငါ့ရဲ့ ဆရာတူညီမ မရောက်ခင်အထိ ငါတို့ဟာ ယိုဟွားတောင်ပေါ်မှာ ပုံမှန်ဆန် တဲ့ ဘဝကို အတူတူ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။

ငါဟာ ငါ့တပည့်တွေ အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မညှာတာတတ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့အတွေးမှာ ငါသာ ညှာတာလိုက်ရင် သူတို့တွေ တကယ့်ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေမှားကုန်မှာလို့ ထင်မြင်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ တင်းကျပ်တဲ့ သင်ကြားမှုပုံစံနဲ့ အယောက်စီတိုင်းကို သင်ကြားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အတွင်းစည်း တပည့်တွေဟာ တစ်ယောက်ကို ပညာရပ်တစ်ခုစီမှာ ထူးချွန်တယ်။ ဘယ်သူမှ အန်မတုရဲလောင်အောင်ကို ထူးချွန်ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ယိုဟွားရဲ့ တပည့်တွေ ဆိုတာနဲ့ ထိုက်တန်သူလောကက ဘယ်သူမဆို ဦးညွှတ်ဖို့ အပြေးအလွှားပဲ၊ ငါ့ကိုဆိုရင် ပြောမနေကြနဲ့တော့။ အဲဒီအတွက် ငါဟာလည်း တည်ငြိမ်ပြီး ထောင်လွှားတတ်တဲ့ သရုပ်ကို ဆောင်တယ်။

အမှန်တကယ်ဆိုရင် ငါက မထောင်လွှားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါသာ မထောင်လွှားဘူး ဆိုရင် အားလုံးဟာ ငါ့စွမ်းအားကို အထင်သေးကြတော့မယ်။ အဲဒီအတွက် ငါဟာ ထောင်လွှားရမယ်။ ငါတို့ ဆရာတပည့်တွေ ဆယ်ယောက်ဟာ တောင်ထွတ်မှာ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ပြီးတော့ ပုံမှန်ဆန်ဆန်ပဲ ဖြတ်သန်းနေကြတယ်။ ရှောင်ကျိုဟာ ငါ့စာကြည့်ဆောင်ထဲက စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်မှ မဖတ်နိုင်သေးဘူး၊ သူက သိပ်ညံ့တယ်။ ညံ့လည်း

ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ သူက ငါ့တပည့် ဆိုတာနဲ့ပဲ အားလုံးက ရိုက်ချိုးနေကြ ပြီးသား ဖြစ်တယ်။

တစ်ရက်မှာ ငါ့ရဲ့ဆရာတူညီမလေးက ငါ့ဆီကို အလည်လာခဲ့တယ်။ ဆရာတူညီမလေးနဲ့ ငါနဲ့ သိလာတာ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ရာကျော်ကြာပြီ။ ပြောရ မယ်ဆိုရင် ငါ့အသက်ကလည်း နှစ်ရှစ်ရာကျော် ကြာနေပြီလေ။ ဆရာတူညီ မလေးက ငါ့ကို သိပ်ပြီး ခင်တွယ်တယ်။

‘ယိုအယ် မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ’

ယိုအယ်က လူသားစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိုက်တန်သူ လောကမှာ မျိုးနွယ်အစပ်တွေရှိတာဟာ ပုံမှန်ပါပဲ။ ယိုအယ်ရဲ့အမေဟာ မြေခွေးမိစ္ဆာတစ်ပိုင်း ဖြစ်တယ်။ မြေခွေးမိစ္ဆာတွေဟာ လှပတယ် ဆိုတဲ့ အတိုင်း ယိုအယ်ဟာလည်း လှပလွန်းသူ တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ အသက် ရှစ်ရာ ကျော်လာတဲ့အထိ ယိုအယ်ဟာ ပြေးလွှားတတ်တုန်း ဖြစ်တယ်။ ဆရာက ယိုအယ်ကို အလိုလိုက်ထားသမျှ ယိုအယ်ဟာ ဆော့ကစားရတာကို နှစ်သက်တတ်တဲ့ မြေခွေးနဲ့ ထိုက်တန်သူ အစပ် ဖြစ်တယ်။ ယိုအယ် ပြဿနာရှာသမျှကို ဆရာက ဟိုအရင်က လိုက်ပြီး ရှင်းပေးခဲ့တယ်။ ဆရာမ ရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ယိုအယ်ရှာသမျှ ပြဿနာကို ခေါင်းခံဖို့က ငါ့ တာဝန် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မလိမ္မာတတ်တဲ့ မြေခွေးဆိုးလေးက ငါ့ဆီ လာလာ ချင်းမှာပဲ ရှောင်ကျိုကို မြင်တွေ့သွားတယ်။ ဆယ့်သုံးနှစ်သားအရွယ် ရှောင် ကျိုဟာ ယိုအယ်ကို ငေးမောနေတယ်။

ငါက ကျားခုံကို မယူလိုက်ပြီးမှ ယိုအယ် အရှေ့ကနေ တောင်ပန်းတွေ ဝေ နေတဲ့ သစ်တောအုပ်ဆီကို ဦးတည်ခဲ့တယ်။ ယိုအယ်က ငါ့အတွက် ကျား ကစားတဲ့ဆီမှာ အကောင်းဆုံး ပြိုင်ဘက်ပဲ။ ယိုအယ်ကလွဲရင် ငါ့ကို နိုင်နိုင် တဲ့လူ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကို နိုင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ သူတို့တွေ

ဟာ ငါ့ကို ညာပြီးတော့ အရှုံးပေးသွားကြတယ်။ ရင်နာစရာ ကောင်းစွာနဲ့ လောကမှာ ငါနဲ့အတူတူ ယှဉ်တွဲဖက် ဆိုလို့ ဆိုးဝါးတဲ့ မြေခွေးမိစ္ဆာတစ်ပိုင်း ကောင်မလေးပဲ ရှိတော့တယ်။

ယိုအယ်က တောင်သခင် မဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့ ဆရာက ဟိုးအရင်တုန်းက ဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ငါက မယုံခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ယိုအယ် အသက် ရှစ်ရာကျော် တဲ့အထိ ဒီလိုပုံစံနဲ့ တပည့်လည်း ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုသေလေးစား ကြဖို့တော့ ပိုဝေးပြီ။

ငါ ယိုအယ် အရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်လာတော့ ယိုအယ်က သွားစွယ် လေးကို လျှာချွန်ချွန်လေးနဲ့ သပ်တာကို မြင်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်မလေး ရှောင်ကျိုကို နှိပ်စက်တော့မယ်။ ငါ ချက်ချင်းပဲ ရှောင်ကျို ရှေ့ကို ရောက် သွားပြီးမှ ယိုအယ်နဖူးကို ကျားစေ့နဲ့ တောက်လိုက်တယ်။

‘တော်တော့ ရှောင်ကျိုက ငယ်သေးတယ်၊ မင်းရဲ့ဒဏ်တွေကို သူ ခံနိုင်ရည် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးလာတဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ မင်းသူ့ကို စားချင်တယ်ဆို လည်းစား ဆော့ချင်တယ် ဆိုလည်းဆော့လို့ ရတယ်’

ယိုအယ်က အမြီးတွေ ဖွာခနဲ ထုတ်ပြလိုက်လို့ ကြက်သေသေနေတဲ့ တပည့်အငယ်ဆုံးလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အေးစက်စက် အမိန့် စကားကို ဆိုလိုက်တယ်။

‘ဒေါ်လေးကို အရိုအသေမပေးသေးဘူးလား’

‘ရှောင်ကျို ဒေါ်လေးကို အရိုအသေပေးပါတယ်’

ငါ့တပည့်တွေထဲမှာ ယိုအယ်ရဲ့ ဆော့ကစားနှိပ်စက်မှုကို မခံစားရတဲ့သူ မ ရှိဘူး။ အားလုံးဟာ ယိုအယ် ဆော့ကစားမှုကို ကျော်လွှား ခဲ့ကြဖူးသူတွေပဲ။ ငါကလည်း တစ်ခါမှ ယိုအယ်ရဲ့ဆော့ကစားမှုကို အကာကွယ်ပေးဖူးတာ မ

ရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှောင်ကျိုက ငယ်သေးတယ်။ သူက အခုမှ ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ယိုအယ်သာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆော့ကစားလိုက်ရင် ငါစာကြည့်ဆောင်ကနေ စာအုပ်တစ်အုပ်မှ မဖတ်နိုင်သေးခင် သူက သေဆုံးသွားနိုင်တယ်။ ငါ မှတ်မိသေးတယ်။ ယိုအယ် စနောက်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ရှောင်ဂူကို စနောက်တာ အလွန်ဆုံးပဲ။ ရှောင်ဂူဟာ ဝိညာဉ်စွမ်းတွေ ခန်းသွားခဲ့ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပျော့ပျောင်းခဲ့တယ်။ ရှောင်ဂူရဲ့ ဝိညာဉ်စွမ်းတွေကို ယိုအယ်က မိစ္ဆာစွမ်းနဲ့ စုပ်ယူပစ်လိုက်တာမို့ ရှောင်ဂူက သာမန်လူ ဖြစ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတောင်မှ ငါဟာ စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ဆိုခဲ့တယ်။

‘ယိုအယ် မင်း မတော်သေးဘူး ဆိုရင် ငါမင်းကို ပစ်ထားပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တော့မယ်’

ငါ့ရဲ့အဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ယိုအယ်က ရှောင်ဂူကို ဝိညာဉ်စွမ်းပြန်ဖြည့်လို့ရတဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ပေးကမ်းခဲ့တယ်။ ယိုအယ်နဲ့ ရှောင်ဂူဟာလည်း နောက်ပိုင်းမှာ ခင်မင်သွားခဲ့ကြတယ်။ ယိုအယ်က ငါ့တပည့်အငယ်ဆုံးလေးကိုငါက ကာကွယ်ပေးလိုက်တာကို မလိုလားသလို မျက်မှောင်ကုတ်တယ်။ ခုနက ယိုအယ်ကို ပစ်လိုက်တဲ့ ကျားစေ့ကို လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ပြန်လာဖို့ ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီးမှ အေးဆေးသက်သာစွာ လျှောက်ထွက်လာခဲ့တယ်။

‘ယိုအယ် မင်း မလာဘူးဆိုရင် ငါမင်းကို စောင်းမတီးပြတော့ဘူး’

ယိုအယ်က ငါ့နောက်ကနေ လိုက်ပါလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆော့ကစားတတ်တဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ ကုန်ခန်းစွာနဲ့ ယိုအယ်က ပြောတယ်။

‘ဆရာတူအစ်ကို မင်းက ဒီတပည့်လေးကို အရမ်းအရေးပေးတာပဲ။ ငါ့သူ့ကို သာမန်လောက်လေး နောက်ပြောင်မလို့ပါ မင်းက ငါ့ကို ဝိညာဉ်စွမ်းပါ

တဲ့ကျားစေ့နဲ့ တိုက်ခိုက်တယ်’

ဟုတ်သားပဲ၊ ငါက ဘာလို့များ ခုနတုန်းက သူ့ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်မိတာလဲ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါမသိဘူး ဆိုတာကို ငါ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ယိုအယ်က ဆက်ပြောခဲ့တယ်။

‘သူက ပါးနီနီ နှုတ်ခမ်းနီနီနဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တူလိုက်တာ’

‘သူက အခုမှ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ နုနယ်တယ် ဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ်’

‘ဆရာတူအစ်ကို သူ့ကို ဘယ်ကနေ ခေါ်လာတာလဲ’

‘အပြင်စည်းက တပည့်တစ်ယောက်ဆီကနေ’

‘ဒါဆို နင်က သူများတပည့်ကို ခေါ်ယူလာတာလား’

ယိုအယ် မေးနေသမျှကို ငါ ခပ်တိုးတိုး ဖြေနေတယ်။

‘လဲယူလာတာပါ သူ့ဝိညာဉ်ကြောက ကောင်းတယ် အခုထိ ဘာမှမတတ်သေးပေမဲ့ သူသာ တတ်မြောက်သွားမယ် ဆိုရင် ငါ့တပည့်တွေအားလုံးထဲမှာ သူက အသန်မာဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ငါက ငါ့တပည့်အငယ်ဆုံး အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ယိုအယ်ကို ပြောပြနေခဲ့တယ်။ ယိုအယ် မျက်နှာကို တစ်ချက်မှမကြည့်ပဲနဲ့ ပြောနေခြင်းဟာ သိပ်ပြီး မှားယွင်းတဲ့ အရာ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ ငါသိခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲ့နေ့က ငါစောင်းတီးတာကို ကြားချင်လို့ ဆိုပြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့ ယိုအယ်က နေ့ချင်းပဲ ပြန်သွားခဲ့တယ်။

ယိုအယ် ပြန်သွားတော့ ငါ လောင်တကို ခေါ်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကို ဓားသိုင်းပညာ သင်ပေးဖို့ ပြောကြားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရှောင်အယ်ကိုက သူ့ကို ဝိညာဉ်နိုးတဲ့ပညာ သင်ကြားစေတယ်။ ငါ့တပည့်တွေရဲ့ အထူးကျွမ်းကျင်တဲ့

ပညာရပ်တွေကို တစ်ခုစီ သူ့ကိုသင်ကြားပေးဖို့ စေခိုင်းတော့ သူက ငါ့ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ငါသိသားပဲ သူက ငါ့ကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးစေချင်မှန်း၊ ဒါပေမဲ့ ငါပျင်းတယ်လေ။ ယိုဟွားတောင်က ပညာရပ်က အတူတူပဲလေ၊ ငါပဲသင်သင် ငါ့တပည့်ပဲ သင်သင် ပြောင်းလဲသွားတာ ဘာမှမရှိဘူး။

ယိုအယ်ဟာ တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရှောင်ကျိုက တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အတိုင်းအတာမှာ သူတတ်သင့်သမျှကို တတ်နေပြီ။ သူ ငါ့စာကြည့်ဆောင်က စာအုပ်ကို ဖတ်နိုင်လာပြီ။ ငါ့စာကြည့်ဆောင်က စာအုပ်ကို ဖတ်ဖို့ဆိုတာ ဝိညာဉ်စွမ်း ပြည့်ဝနေရမယ်လေ၊ ငါ့ရဲ့တောင်ပေါ်မှာ ဘယ်တစ်ခုကမှ မလွယ်ကူအောင် ငါ ယန္တရားဆင်ထားတယ်။

ယိုအယ်က ရောက်လာပြီးတော့ ငါ့ကို တီးတိုးဆိုခဲ့တယ်။ ရှောင်ကျိုဟာ သာမန်လူသား မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ မူမှန်တဲ့ မျိုးစိတ် မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းပါ ဆိုလာခဲ့တယ်။ ယိုအယ်က ငါ့ကို စမ်းသပ်စေခဲ့တယ်။ ရှောင်ကျိုဟာ လူသားမဟုတ်တဲ့အပြင် မိစ္ဆာနဲ့အထက်ဘုံနဲ့ စပ်ထားတဲ့ မျိုးစိတ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ သူ့ကို လက်လွှတ်သင့်ကြောင်း ပြောတယ်။

ငါ ရက်အတော်ကြာအောင် တွေဝေနေခဲ့ပြီးတော့ သူ့ကို စမ်းသပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ငါ သူ့ကို ဆိုးယုတ်တဲ့ မိစ္ဆာစွမ်းအားတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ တောတွင်း တစ်နေရာထဲ ပစ်ချခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့အပြုအမူကို ရှောင်ဂူက တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သေချာသိမှ ဖြစ်မယ်။ အထက်ဘုံကရော မိစ္ဆာဘုံကပါ အသိအမှတ်မပြုမဲ့ အလုပ်မျိုးကို ငါလည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ အထက်ဘုံဟာ လူ့လောကနဲ့ ဆက်စပ်နေလေ့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှောင်ကျို သာ အထက်ဘုံသား ဖြစ်တယ် ဆိုရင် ဒါက မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်စေတော့မှာ။

အထက်ဘုံဟာ လူသားနဲ့ရော မိစ္ဆာနဲ့ပါ ရောထွေးလို့ မရဘူး။ အဲဒါကို တားမြစ်ထားတယ်။ အဲဒီအတွက် ရှောင်ကျိုကို လူသားလို ဖုံးကွယ်စေပြီး တော့ ထိုက်တန်သူ လောကမှာ ပစ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မိစ္ဆာစွမ်းအား တွေ ရှိနေတဲ့ အဲဒီတောထဲကနေ ရှောင်ကျိုဟာ မထွက်လာခဲ့ဘူး။ သုံးလ လွန်တဲ့အချိန်မှာ ငါ အဲဒီတောစပ်ကနေ ပြန်လှည့် လာခဲ့တယ်။ ရှောင်ဂူက ငါလှည့်လိုက်တာနဲ့ တောထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ ငါ တားဖို့တောင် အချိန် မမီလိုက်ဘူး။

ငါ တောင်ပေါ်ကို ရောက်တော့ ဆိုးယုတ်တဲ့ မိစ္ဆာစွမ်းအားတွေကနေ ပြင်းထန်တဲ့ စွမ်းအားတွေ အပြစ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ တောအုပ်ရဲ့ မူသေ အစွမ်းရနံ့ကို ရခဲမှန်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြမိဘူး။ သူဟာ တကယ်ပဲ လူသားမဟုတ်ဘူး။ သူဟာ လူသားဆိုရင် မိစ္ဆာစွမ်းအားကို မပြောင်းလဲစေ နိုင်ဘူး။

ခြောက်လလွန်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ အဝတ်အစားတွေ စုတ်နေတဲ့ လူတစ်ဦး က တောင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရှောင်ဂူရဲ့အလောင်းက ပါလာခဲ့တယ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်သားလေးကနေ ကြံ့ခိုင်တဲ့ ပုံစံအဖြစ် ပြောင်း သွားတာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ငါ့ရဲ့အိမ်လေးထဲကိုပဲ ဝင် လာခဲ့လိုက်တယ်။

‘မင်းကို ယိုဟွားရဲ့အတွင်းစည်း တပည့် အဖြစ်ကနေ ထုတ်ပယ်လိုက်ပြီ မင်းလိုချင်တာကို ယူပြီးတော့ ဆင်းသွားနိုင်ပြီ’

မိစ္ဆာတွေဟာ လူသားတွေထက် ပိုပြီးတော့ ကြီးထွားမှုနှုန်းမြန်တယ်။ သူ ဟာလည်း အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ မိစ္ဆာအဖြစ်ကို ပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်တယ်။ ထိုက်တန်သူတွေဟာ မိစ္ဆာတွေကို နိမ်နင်းပေးရတယ်။ တောတောင်ထဲမှာ သူ့ဘာသာ ရှိနေတဲ့ ဆိုးသွမ်းမိစ္ဆာတွေကို ကရုဏာနဲ့ လွှတ်ထားပေးလို့ ရပေ

မဲ့ အခုလို တောင်ထွတ်ဆီကို ရောက်လာတဲ့ မိစ္ဆာကိုတော့ မဖြေရှင်းဘူးဆို ရင် တောင်သခင် တစ်ဦးရဲ့ ရပ်တည်မှုကို ထိခိုက်စေလိမ့်မယ်။

သူဟာ ငါ့ကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေပြီးမှ ပါးစပ်ကနေ သွေးစတချို့က စီးကျလာတယ်။ ငါ ဒီအခြေအနေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ ဆိုတာကို သေချာတွေးနေမိတယ်။ သူကတော့ မိစ္ဆာတွေ ပြုလုပ်လေ့ ရှိတဲ့အတိုင်း သူ့ ပါးစပ်ထဲက သွေးကို လျှာနဲ့ ပြန်သပ်တယ်။ သူက သူ့လက်ထဲက ရှောင်ဂူရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ငါ့ရှေ့ကို ပစ်ချလာတယ်။ ငါ ကိုင်ထားတဲ့ ကျားစေ့ငယ် လေးကို မီးမန္တန်နဲ့ မန်းမှုတ်လိုက်ပြီးမှ ရှောင်ဂူရှိတဲ့ဆီကို ပစ်လိုက်တယ်။ ရှောင်ဂူဟာ ငါ ချစ်ခင်ရတဲ့ တပည့်တစ်ဦးပဲ။ ငါ တပည့်တွေဟာ အသက် ငယ်ကြသေးတယ်။ လောင်တတောင်မှ အသက်လေးရာ မပြည့်သေးဘူး။ ငါ့တပည့်တွေက ငါ့ထက် အရင် ထွက်ခွာသွားမှာကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေးဖူး ဘူး။

ရှောင်ဂူဟာ အချိန်တိုင်း တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်ကို ဆင်းခွင့်ရဖို့ ခွင့်တောင်းတတ်တယ်။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ ပြောရရင် သူတို့ တွေကို တောင်အောက်ကို စေခိုင်းလိုက်ပြီး ငါ့ရဲ့ အရိပ်ကနေ ကင်းလွတ်တဲ့ တစ်နေရာမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာမျိုးကို ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အမှတ်ငါး တပည့်မ လေးဟာ ငါ့ထက် အရင် ထွက်သွားပြီ။ ကျားစေ့လေးကနေ မီးလျှံတွေက ရှောင်ဂူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လောင်ကျွမ်းသွားတယ်။ မီးလောင်သွားပြီးတော့ ပြာအမှုန်အကြွင်းတွေဟာ လေပေါ်ကို ဆန်တက်လာတယ်။ ငါ လက်ကို တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်တယ်။

‘ရှောင်ဂူ မင်း တောင်ပေါ်ကနေ ဆင်းဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ’

ဒီစကားကို ရေရွတ်ဖို့ ငါ့အသံကို မတုန်အောင် ငါ ထိန်းလိုက်နိုင်တယ်။

‘ဘာလို့လဲ’

သူ့မျက်လုံးတွေက နီရဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံက ရင်နင့်ဖွယ်ပဲ။ ငါသာ ခံစားလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ငိုကြွေးမိမလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းဟာ မိစ္ဆာနဲ့လူသား စပ်ဆိုရင် ငါက မင်းကို တောင်ပေါ်မှာ ထားလို့ ရ နိုင်သေးတယ်။ အခု မင်း တောင်ပေါ်ကနေ ထွက်သွားတော့’

‘ဘာလို့လဲ!!’

ဘာလို့လဲ ဆိုတာကိုပဲ သူက ထပ်ခါပြန်မေးတယ်။ ငါ့မှာ အဖြေမှမရှိတာ၊ ငါတို့ ထိုက်တန်သူ လောကမှာ အကြောက်ဆုံးအရာက မိစ္ဆာနဲ့အထက်ဘုံ ရောနေတဲ့ သတ္တဝါမျိုးကို ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ဝိညာဉ်စွမ်းအားဟာ မြင့်မားပြင်းထန်လွန်းလို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် မထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့အတွက် အဲဒီ သတ္တဝါတွေဟာ သိပ်ပြီး အန္တရာယ်များလွန်းတယ်။ ဒါကို ငါဟာ စာပေ မှတ်တမ်းထဲမှာသာ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးတာ၊ ငါကိုယ်တိုင်က အထက်ဘုံသွေး ပါပေ မဲ့ တခြားမျိုးစပ်ကို အပြင်မှာမှ မကြုံတွေ့ဖူးတာ၊ အဲအတွက် ငါ သူ့ကို သေချာမသိဘူး ဆိုတာ ဖြစ်သင့်တယ်။

‘ဘာလို့လဲ ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ မင်း သွားတော့’

ငါဟာ သူ့ကို နှင်ထုတ်ပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

‘ဆရာတူအစ်ကို သတိထား!!’

ငါလှည့်လိုက်တာနဲ့ ငါ့အနောက်က ယိုအယ်ဟာ ငါ့ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး တော့ သူ့ဆီကို ခုန်ဝင်သွားတယ်။ ငါ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယို အယ်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ မျက်နှာတွေ နီရဲလာတယ်။ ယိုအယ်ရဲ့ လည်ပင်းက သေးသေးလေး၊ အဲဒီလည်ပင်းလေးက သူ့လက်ထဲမှာ မြုပ်နေတယ်။ ငါ့ရဲ့ ဝတ်ရုံဟာ ငါ့ရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့အပြိုင် တလူလူလွင့်လာတယ်။ ငါ ဘယ်တော့မှ

ငါ့အရှိန်အဝါကို မထုတ်သုံးဖူးဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မလိုလို့လေ။ လူသား
လောက ထိုက်တန်သူလောကမှာ ဘယ်သူကမှ ငါ့ရဲ့အရှိန်အဝါရဲ့ ဖိနှိပ်မှုကို
မခံနိုင်ဘူးဆိုတာကို ငါသိနားလည်ထားလို့။

‘လက်လွတ်စမ်း’

‘ဆရာတူအစ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ သူက ဆရာတူအစ်ကိုရဲ့ တပည့်လေးပါပဲ မ
လိမ္မာတစ်ခါမှားမို့’

‘မလိမ္မာတစ်ခါမှားဆိုရင်တောင် သူ့အမှားက မင်းကို ထိခိုက်စေတာမျိုး မ
ဖြစ်ရဘူး ယိုအယ်’

ငါ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ငါ့ဓားဟာ ဓားအိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခွင့်
မရတာ နှစ်ရာနဲ့ချီနေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ် ပြန်ထုတ်တာဟာ ငါ့ရဲ့အငယ်ဆုံး
တပည့်လေးအတွက် ဆိုတော့ ငါ့လက်ဟာ နည်းနည်း တုန်ခါနေတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးတာနဲ့ သူ့အမြဲတေတည်ရာ နဖူးတည့်တည့်ကို
တိုက်ခိုက်လိုက်တယ်။ သူဟာ မိစ္ဆာနဲ့အထက်ဘုံ ရောထားပေမဲ့ ငါနဲ့ယှဉ်ရင်
သူ့စွမ်းအားက ယှဉ်လို့ မရနိုင်သေးဘူး။ သူ့လက်ထဲကနေ ယိုအယ်က လွတ်
သွားတယ်။ အဝေးရောက်စေတဲ့ မန္တာန်နဲ့ သူ့ကို ငါ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်
တယ်။

သူဟာ တောင်ထွတ်ကနေ အောက်ထိ လီပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသွားခဲ့
တယ်။ ငါဟာလည်း ဓားကို ပစ်ချလိုက်ပြီးတော့မှ ကျားစေ့ခွက်လေးကို
ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ယိုဟွားတောင်ပေါ်က ပြဿနာဟာ ထိုက်တန်သူ
လောကကို ရိုက်ခတ်စေတယ်။ ငါဟာလည်း ယိုအယ်ကို တောင်ပေါ်တက်
ခွင့် ပိတ်လိုက်ပြီးမှ လက်ကျန် အတွင်းစည်း တပည့်တွေကို တောင်အောင်မ
ဆင်းစေဖို့ မှာကြားပြီး ငါဟာ သမာပတ် ဝင်စားခဲ့တယ်။

ငါက သူ့ဆရာ-၂

နှစ်တွေ အများကြီး သမာပတ် ဝင်စားပြီးနောက်မှာ တစ်ရက်မှာ ငါ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခုခုက ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ငါ ပြန်နိုးလာခဲ့တယ်။ တကယ်က ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်သူကမှ တွန်းတိုက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ကြမ်းခင်းမှာ လဲလျောင်းလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ တောင်တစ်ခုလုံးဟာ တုန်ဟည်းနေခဲ့တယ်။ ငါ သမာပတ်ဝင်စားရာ ဂူထဲကနေ ထွက်လာပြီးနောက်မှာ ငါတွေ့လိုက်ရတာက အပြင်စည်းတပည့်တွေဟာ တောင်တစ်ခုလုံး နေရာအနှံ့မှာ သွေးချင်းချင်းနီ နေတယ် ဆိုတာကို ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲလို့ သေချာ ဆင်ခြင်မိတော့ ငါ့တောင်ပေါ်ကို ယိုဟွာတောင်ပေါ်ကို မိစ္ဆာတွေ တက်လာတာ ဖြစ်တယ်။

ငါ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဂူထဲကနေ ခုန်ထွက်လိုက်တော့ ငါနေတဲ့ တောင်ထွတ်ကို ကာကွယ်ပေးနေတဲ့ ငါ့တပည့်ခုနစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ငါ လာတာကို မြင်တော့ လောင်တနဲ့ ရှောင်စန်းက ဘေးကို တိမ်းဖယ်ပေးတယ်။ ငါ သူတို့ ကြားထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး မိစ္ဆာသားရဲပေါ်ကလူကို အသေအချာ ကြည့်မိတယ်။ ငါ့ရဲ့တပည့်အငယ်ဆုံးလေး ရှောင်ကျို။

‘မင်း ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့လဲ’

ငါ သူ့ကို ပထမဆုံး ဒီလိုမေးလိုက်မိတယ်။ သူက မိစ္ဆာသားရဲပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလာတာနဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ မိစ္ဆာစွမ်းအားကို ထုတ်လွှင့်တယ်။ အဲဒီမိစ္ဆာစွမ်းအားအတွင်းက အထက်ဘုံသားမှာပဲ ပါလာနိုင်တဲ့ နတ်စွမ်းအားကို

လည်း ငါ ခံစားနိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ငါက အထက်ဘုံနဲ့ လူသား စပ်မို့လို့လေ။

သူနဲ့ငါဟာ တိုက်ခိုက်မှု စက်ကွင်းထဲကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့ဆီက ပြင်းထန်တဲ့ စက်ကွင်းအတွင်းမှာမို့ ဘယ်သူကမှ မဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

‘ငါ့အဖေ အသက် အစားပြန်ပေး’

သူ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဆိုတာကို ငါတွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေမထွက်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ငါ့သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။

‘မင်း ပြောလိုက်တာကို ငါနားမလည်ဘူး’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာက ယိုဟွားဂူလိုဏ်ဂူထဲက တိုက်ပွဲကို မှတ်မိလား’

သူ့အကြည့်တွေက ခက်ထန်နေတယ်။ စူးရှပြီး သတ်ဖြတ်လိုစိတ်တွေ ပြင်းထန်နေတယ်။ သူပြောတဲ့ တိုက်ပွဲကို သိတာပေါ့။ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲပဲ။ အဲတုန်းက ငါ့ဆရာတူညီမ ယိုအယ်က အဲဒီလိုဏ်ဂူထဲက ကျောက်ခဲလေးတစ်တုံးကို ယူလာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ပြေးရင်း လွှားရင်း နဲ့ အဲဒီကျောက်ခဲလေးက ပျောက်ကျသွားတယ်။ အဲဒီကျောက်ခဲလေးကို မိစ္ဆာဟာ လာတောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယိုအယ်ဆီမှာ ပေးစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမိစ္ဆာက ယိုဟွားတောင်တန်းရဲ့အစပ် ယိုဟွားဂူ လိုဏ်ဂူထဲမှာ နေတာ ကြာနေပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထိခိုက်စေလို့ရယ်။ ငါ့နယ်မြေအတွင်း စည်းထဲမှာ မရှိနေတာကြောင့်ရယ် နှစ်တွေအကြာကြီး အဲမိစ္ဆာရဲ့တည်ရှိနေမှုကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ယိုအယ်ကို ခေါ်ပြီးတော့ အဲမိစ္ဆာကို ငါ ကိုယ်တိုင် သွားတောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲမိစ္ဆာက အဲဒီကျောက်တုံးလေးကို မရအရ တောင်းနေတုန်းပဲ။ သူ့ဘာလိုချင်လဲလို့ ငါမေးပေမဲ့ ယိုအယ်က အဲဒီကျောက်တုံးလေး

ကို အဝေးကို လွင့်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောလိုက်ရာကနေ စပြီးတော့ ငါ့ကို အကြမ်းပတမ်းတွေ တိုက်ခိုက်တော့တာပဲ။ ငါကလည်း ပြန်တိုက်ခိုက်ရ တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ငါ့ရဲ့သဏ္ဌာန်မဲ့စားနဲ့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်။

‘အဲဒါ မင်းအဖေလား’

သူ့ကို ကြည့်ရတာ ငါ့အပေါ်မှာ အမုန်းတရားတွေ အရမ်းကို ပြင်းထန်နေ သလိုပဲ။ အမှန်ပြောရရင် သူ့အပေါ်မှာ ငါ အမှားလုပ်မိတာ ဆိုလို့ မိစ္ဆာ စွမ်းအင် နိုးကြွစေတဲ့ တောထဲကို သူ့ကို ပစ်ချလိုက်တာ တစ်ခုတည်းပဲ ဖြစ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အဲဒီတောစပ်ကနေ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာ သူ့ဆီက သွေးတစ်စ ထွက်လာတာနဲ့ ငါက သူ့ကို အထိအခိုက်မရှိ ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြင်ထား ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သူက လူသားမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ နတ်မိစ္ဆာဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အဲ အတွက် ငါဟာ သူ့ကို ကူညီဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အမှားဆိုလို့ ငါ့မှာ အဲဒါလေး ပဲ ရှိတယ်။

အဲအမှားအတွက် ငါပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်။ ငါ့တပည့်လေးတစ်ဦးကို ငါ ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်လေ။ ငါ့ကိုယ်ငါ အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါဟာ တောင်ပေါ် မှာပဲ နေပြီးတော့ သမာပတ်ဝင်စားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

‘သွားသေလိုက်!!’

သွားသေလိုက် ဆိုပြီးတော့ သူ့ဆီကနေ အလျှံညီးညီး တောက်လောင်နေ တဲ့ ဓားသွားဟာ ငါ့အနားကို ရောက်လာတယ်။ တစ်ချက်မှာ သူ့ရဲ့အမြဲတေ ကို သူ့နဖူးကနေ ကြွလာအောင် ငါလုပ်လိုက်နိုင်တယ်။ သူနဲ့ငါ ဝေးကွာသွား တော့ သူဟာ သွေးတစ်ပွက်အန်ထုတ်လာတယ်။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက သူနဲ့ငါ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေဟာ တူညီနေတယ်။ သူဟာ ဆိုးသွမ်းမိစ္ဆာဖြစ် သွားပြီမို့ ငါ သူ့ကို ပိတ်လှောင်ထားဖို့ လိုပြီ။

ငါ ငါ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ အထဲက မိစ္ဆာချည်တဲ့ကြိုးကွင်းကို ယူလိုက်

ပြီးတော့ သူ့ဆီကို ပစ်လိုက်တယ်။ ယိုအယ်က ဘယ်ကနေ ခုန်ထွက်လာမှန်း မသိပဲနဲ့ ငါ့လက်ကို တားထားတယ်။

‘ဆရာတူအစ်ကို မလုပ်ပါနဲ့’

ငါ ခဏလေး တွေဝေသွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်လေးမှာ သူ့ရဲ့မီးလျှံဓားဟာ ငါ့အမြဲတေရော နှလုံးရော ထားသိုရာ ညာဘက်ရင်ဘတ်ကို ဖောက်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန် ခဏလေးမှာ ငါဟာ အတိကျ နားလည်သွားခဲ့တယ်။ သူဟာ ငါ့ကို သတ်ချင်နေတယ်။ ငါဟာ သူ့ကို ပိတ်လှောင်ထားဖို့ပဲ တွေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ငါ့ကို သတ်ချင်နေတယ်။ ငါ့တပည့်အငယ်ဆုံးလေးက ငါ့ကို သတ်ချင်နေခဲ့တယ်။

ငါ့ပါးစပ်ကနေ သွေးတွေ ပြည့်လျှံလာတယ်။ သူက ဓားကို အဆုံးထိ ထိုးလိုက်တယ်။ သူနဲ့ငါက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ၊ ငါ့ဆီကို ဆယ့်သုံးနှစ်သားကလေးကနေ ရောက်လာတဲ့ ကလေးငယ်ဟာ အခုတော့ ငါ့ထက်တောင်မှ ကြီးထွားနေပြီ။ သူနဖူးက အပြာရောင် အမှတ်အသားကို ငါ့အစွမ်းနဲ့ဖြုတ်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ငါဟာ အထက်ဘုံက နတ်သွေးရောတဲ့ လူသားတစ်ဦး၊ ငါ့ရဲ့အမြဲတေကို ငါ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထားလို့ ရတယ်။ အမြဲတမ်း ညာဘက်နှလုံးမှာ ထားထားတာကို သိတဲ့လူဆိုလို့ ဆရာရယ် အခု လက်ရှိ ငါရယ်၊ ပြီးတော့ ယိုအယ်ရယ်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ငါ့ရဲ့ ယိုဟွားတောင်တစ်ခုလုံးဟာ သွေးတွေနဲ့ ပြည့်နှက်သွားခဲ့တယ်။ ငါ့အသက်ဝိညာဉ်ဟာ အထိအခိုက်မရှိ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ငါ့အမြဲတေထားတဲ့ နေရာကို ငါဟာ နဖူးကို ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်တာကို ဘယ်သူမှမသိလိုက်တာက ငါ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ယိုအယ်အရှေ့မှာ ဒဏ်ရာက ထိခိုက်မှု ကြီးမားသလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

‘ဒီကောင်စုတ်လေးက ငါ့အသက်ထားတဲ့ နေရာကို ဘယ်လိုသိတာလဲ မသိဘူး’

ငါသာ ပြဇာတ်မှာ သရုပ်ဆောင်လုပ်မယ် ဆိုရင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ငါ သွေးတစ်ပွက်ကို အန်ထုတ်လိုက်ပြီး ဆိုတော့ ယိုအယ်က ချက်ချင်းပဲ မြေခွေးအသွင်ကို ကူးသွားပြီးမှ အားရဝမ်းသာနဲ့ ဆိုတယ်။

‘မင်းတို့ လူသားတွေက မိစ္ဆာတွေကို အထင်သေးတယ်၊ အခုကော အထင်သေးရဲသေးလား၊ ငါက တောင်သခင် မဖြစ်ထိုက်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ် ငါတောင်သခင် မလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက ထိုက်တန်သူလောက တစ်ခုလုံးကို အုပ်စိုးမှာ လူသားမျိုးနွယ်ကို မိစ္ဆာတွေက ကျွန်ပြုစေမယ်’

‘ယိုအယ်’

‘ငါ မုန်းတယ်၊ ငါမင်းတို့ကို မုန်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းရဲ့အချစ်ဆုံး တပည့်လေးကို ငါက မင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာ၊ မင်းကို နှိမ်နင်းဖို့ က သူမှပဲ တတ်နိုင်မှာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာက မင်းသတ်ခဲ့တဲ့ မိစ္ဆာဆီ ကနေ ငါယူခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ ကျောက်တုံးကလေး တကယ်တော့ မင်းရဲ့ တပည့်လေးပဲလေ၊ မင်းမသိဘူးလား’

ယိုအယ်ဟာ မြေခွေးပီသလွန်းတယ်။ လှတယ် မာယာများတယ် ပြီးတော့ ရက်စက်တယ်။ ငါဟာ ရှောင်ကျိုကို ယိုဟွားတောင်ကနေ နှင်ထုတ်ခဲ့တာ ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တစ်လောကလုံးက ရှောင်ကျိုကို မုန်းအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သွားသွား အမုန်းခံ ပစ်ပယ်ခံရပြီးနောက်မှာ ယိုအယ်ဟာ သူ့ကို လက်ကမ်းကြိုခဲ့တယ်တဲ့၊ ယိုဟွားတောင်သခင်က အမုန်းပွားတဲ့အတွက် ရှောင်ကျို သွားဖို့နေရာဟာ မိစ္ဆာလမ်းပေါ်ကိုသာ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အားလုံးဟာ ငါက ရှောင်ကျိုကို နှင်ထုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။

‘ဆရာတူညီမလေး မင်း မသိသေးတာ ရှိသေးတယ်၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုကြီးက အထက်ဘုံက သွေးပါတယ်၊ ငါ့အမြဲတေက မိစ္ဆာတွေ လူသားတွေလို မဟုတ်ဘူး နေရာရွေ့လျားလို့ ရတယ် ကံကောင်းစွာနဲ့ ငါက ညာဘက် ရင်ဘတ်ကနေ နဖူးကို ရွှေ့ထားမိတယ်’

ငါ့ဆီကနေ ကြီးမားတဲ့ အရှိန်အဝါတွေ ထွက်ပေါ်လာတာကို ယိုအယ်က အလန့်တကြားနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ မိစ္ဆာတွေအားလုံးဟာ ယိုဟွားတောင် ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးကြတယ်။ အရှိန်အဝါရဲ့ ဖိနှိပ်ထားမှုဟာ တောင့်ခံနိုင် တဲ့လူအပေါ်မှာ ပြင်းထန်စွာ သက်ရောက်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ငါ့အတွင်း စည်း တပည့်တွေနဲ့ ငါရယ် အလောင်းကောင်တွေရယ်ပဲ ကျန်နေခဲ့တော့ တယ်။

ငါ့ရင်ဘတ်ဟာ ဓားဒဏ်ရာကြောင့် ပွင့်ထွက်နေတယ်။ သွေးစတွေဟာ ငါ ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံအစိမ်းရောင်လွှလွှမှာ ပေကျံကုန်တာ မြင်လို့ကို မ ကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့စွမ်းအားကို စုစည်းလိုက်ပြီးတော့မှ ငါ သမာပတ် ဝင်စားတဲ့ ဂူထဲကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ငါ့မှာ တစ်ခါမှ အသုံးမချရသေးတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ ကွဲကြွေသွားတဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပြန်ချုပ်တာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါမှ အသုံးမချဖူးလို့ ငါ ဒါကို စသုံးတယ် ဆိုတော့ ဘာ ဖြစ်လာနိုင်မလဲ ဆိုတာကို ငါမသိဘူး။

ငါ လက်ဖဝါးနဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ကို စမ်းသပ်လိုက်တော့ မေ့မျောနေတဲ့ ဝိညာဉ် ဟာ လေးပိုင်းမက ကွဲကြွေနေတယ်။ ပြန်ချုပ်လိုက်ဖို့ဆိုရင် ငါ့စွမ်းအားကို သေချာ အသုံးချရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စွမ်းအားဟာ မပြည့်စုံဘူး ဆိုတော့ ငါ လုပ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာကို မသေချာသလိုပဲ၊ ပထမဆုံး ငါ သူ့ဝိညာဉ်တွေကို ငါ့ရဲ့စွမ်းအားနဲ့ ခေါ်ယူပြီး ယာယီချုပ်ထားလိုက်တယ်။ အဲ့လို ယာယီ ချုပ်ထားလိုက်တာလေးတောင် ငါဟာ သွေးတွေ ပွက်ပွက်အန်လာတယ်။

‘ဆရာ တော်ပါတော့’

လောင်တက ငါနဲ့နေလာတာ နှစ်လေးရာ ကြာပြီမို့ ငါ့ကို သေချာသိ
နားလည်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ငါဟာ နာကျင်မှုတွေကို
သည်းခံပြီးနောက်မှာ သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်ချုပ်လို့ ရလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ
ဝိညာဉ်ဟာ စတင် ကွဲအက်လာတယ်။ ငါ ဒီလောက်နဲ့ မရပ်တန့်နိုင်ဘူး။ သူ့
နာမည်က ဘာလဲ ဆိုတာလေးတောင် ငါမမေးဖူးလို့ မသိဘူး။ ငါ သူ့နာမည်
ကို သိချင်သေးတယ်။

‘ဆရာ တော်ပါတော့’

ရှောင်ပါးက ငိုတော့မလို မျက်နှာပေးနဲ့၊

‘လောင်တ ငါမရှိတော့ရင် မင်း ယိုဟွားကို ဆက်ခံပါ’

ငါ ဒီစကားတစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောလိုက်နိုင်တယ်။ ငါ သေသွားပြီလို့ ငါ
ထင်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ အကြိုက်ဆုံး အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံကို သေချာ ဝတ်ဆင်
ထားခဲ့တယ်။ ပြောရရင် ငါက တော်တော်ချောတဲ့ တောင်သခင် ဆိုတာပဲ၊
ရှောင်ကျိုရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ပုံစံ ရှိသွားပြီ ဆိုတာကို သေချာတာနဲ့
တော့ဆက်ထားသလို စတင်ပြန်ကွဲလာတဲ့ ငါ့ဝိညာဉ်ကို ငါ ဖြေလျှော့ချလိုက်
တယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ငါက သူ့ဆရာပါ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ သူ့နာမည်ကို မသိဘူး။ ငါ သူ့
ကို ရှောင်ကျိုလို့ ခေါ်တယ်။

ငါကသူ့ဆရာ - ၃

သူ့အမြဲတေဟာ အဲလူ လက်ထဲမှာ ကွဲကြွေသွားတာကို သူ ကြည့်နေခဲ့ရတယ်။ သူ လက်စားချေတာဟာ မအောင်မြင်ဘူး။ သူ သေရတော့မယ်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မြေပြင်ပေါ်ကို တအိအိနဲ့ လဲကျသွားတယ်။ အခါတိုင်း အခေါက်တိုင်းလိုပဲ အဲလူဟာ တည်ငြိမ်စွာ ပြီးတော့ တည်ကြည်စွာ ရပ်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါဟာ တည်ငြိမ်တာ မဟုတ်ဘူး သွေးအေးတာ ရက်စက်တာလို့ သူက ခေါင်းစဉ် တပ်ချင်တယ်။ အမြဲတမ်း သွေးအေးနိုင်တဲ့လူ၊ အမြဲတမ်း ရက်စက်တဲ့ စကားကိုပဲ ဆိုနိုင်ခဲ့တဲ့လူ၊ အသက်တွေကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့လူ။

ဒီယိုဟွားကို နှစ်နှစ်ဆယ်ကြာပြီးမှ သူပြန်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ သူ့ စွမ်းအားတွေကို သေချာ လေ့ကျင့်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ခံစားချက် သေနေသေလို မျက်နှာထားဟာ သူ့ဓားကြောင့် သွေးတွေ တစ်စက်စက် ကျနေအောင် အိုင်ထွန်း လာတာတောင်မှ ခံစားချက် မဲ့နေတုန်းပဲ။ ဘာတစ်ခုကိုမှ အဲလူဟာ မခံစားရသလိုမျိုးပဲ။ သူကပဲ အဲလူရဲ့ မျက်နှာကို အမြဲတမ်း ကြည့်နေခဲ့ရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူသာလျှင် အဲလူကပေးတဲ့ အခွန်းတိုင်းကို အလေးထားခဲ့ရတာ ဖြစ်တယ်။

အဲလူဟာ သူ့ကို တောင်ပေါ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ကျောက်စိမ်းတစ်ပြားနဲ့ လဲလှယ်ပြီးတော့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲလူ ပထမဆုံး ပြောတဲ့စကားဟာ၊ မင်းဘယ်သူလဲ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် မင်းနာမည်က ဘာလဲ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ မင်းနာမည်ကို အခုချိန်ကစပြီး ရှောင်ကျိုလို့ ပေးလိုက်ပြီ ဆို

တဲ့စကားပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲလူဟာ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အရေးမစိုက်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိခဲ့သလို အသိအမှတ်လည်း မပြုခဲ့ဘူး။

သူကသာ အဲလူကို ဝေယျာဝိစ္စ ပြုလုပ်ဖို့ကို အစ်မငါးဆီကနေ အတင်း ရအောင် တောင်းခဲ့ရတယ်။ သူကသာ ချို့ချို့ချည်ချည် ဘာစကားမှ မပြန်တဲ့ အဲလူဆီကနေ ချီးကျူးစကား ဒါမှမဟုတ် အပြစ်တင်စကား တစ်ခုခု ကြားရ မလားလို့ နေ့တိုင်း မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ။ သူကသာ တစ်ရက်ရက်တော့ သူ့ကို ပညာသင်ကြားပေးမှာပါလို့ မျှော်လင့်ခဲ့တာ။ အဲလူဟာ သူ့ကို ဘာပညာမှ မ သင်ကြားပေးလိုခဲ့ဘူး။ သူ့ကို သင်ကြားပေးဖို့ကို ဆရာတူတယ် ဆိုတဲ့ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကသာ သင်ကြားပေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အဲလူ လုပ်ခွင့် ပေးတာ ဆိုလို့ အဲလူဟာ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်ကို ဝင်ခွင့်ပြုတာလေး တစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်။

ယိုအယ်နဲ့ စတွေ့ဖူးတဲ့နေ့မှာ သူ အရမ်းကို ကျေနပ်ဖူးတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆို တော့ အဲလူဟာ ယိုအယ်ရဲ့စနောက်မှုကို သူ့ရှေ့ကနေ ကာဆီးပေးခဲ့လို့၊ သူ ကို အဲလူဟာ အမြင်ကြည်လာပြီလို့ တွေးထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ အမှားကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲလူဟာ သူ့ကို မိစ္ဆာစွမ်းအင် နိုးကြွစေတဲ့ သစ်တောထဲကို အကြင်နာမရှိ ပစ်ချခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူဟာ သေလုမြောပါးပဲ။ အဲတုန်းက သူဟာ တုံးတုံး အအနဲ့ တွေးတောခဲ့မိတယ်။ အဲလူ သူ့ကို လာပြန်ခေါ်မလားဆိုပြီးတော့၊ သူ အတွေးဟာ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ အဲလူဟာ ပစ်ချပြီးနောက်မှာ ယိုဟွားတောင် ပေါ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ သူ ဟာ အဲဒီသစ်တောထဲမှာ မသေဖို့ကို ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ အစ်မငါးက သူ့ကို ဝိညာဉ်စွမ်းနိုးထစေတဲ့ ပညာရပ်ကိုသင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသစ်တော ထဲမှာ အစ်မငါးက သေဆုံးခဲ့တယ်။

သူဝိညာဉ်စွမ်းကို နိုးထစေခြင်းမှာ သူဟာ မိစ္ဆာတစ်ပိုင်း ဆိုတာကို နားလည်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ မိစ္ဆာတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုနေနေ ယိုဟွားတောင်ပေါ်ကိုတော့ တက်လာခွင့် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သစ်တောထဲကနေ ထွက်လာလာချင်းမှာပဲ အဲလူကို မေးချင်တာတွေ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲအတွက် အားလုံးက တားဆီးနေတဲ့ ကြားက တောင်ပေါ်ကို ရအောင် တက်ခဲ့တယ်။ ပြန်ရလိုက်တာက ထွက်သွား ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်း။

အဲလူက သူ့ကို ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်။ အကြောင်းအရင်း မရှိဘဲနဲ့ အဲလူဟာ သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်။ စွန့်ပစ်တဲ့ စကားကို ဆိုပြီးတာနဲ့ သူ့ကို အရေးမစိုက်ဘဲနဲ့ လှည့်ထွက်သွားဖို့ လုပ်တယ်။ သူဟာ အဲလူကို မယှဉ်နိုင်ဘူးမှန်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲလူကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး။ သူ့ကို မနှင်ထုတ်ဖို့ကို တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာမှာ အဲလူက သူ့ကို တောင်ပေါ်ကနေ လီပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသွားအောင် ကန်ထုတ်ခဲ့တယ်။

သူဟာ တောင်ပေါ်ကနေ ကန်ထုတ်ခံရပြီး နောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လေး ရှင်သန်ဖို့ကို ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အဲလိုနေခွင့်မရခဲ့ဘူး။ သူဟာ အရှက်သိက္ခာကင်းမဲ့သူ အနေနဲ့ တောင်သခင်တိုင်းရဲ့ တပည့်တွေဟာ သူ့ကို ရိုးရှင်းစွာ ရှင်သန်ခွင့်ကို မပေးခဲ့ဘူး။ လူတိုင်းက အဲလူရဲ့အမိန့်နဲ့ သူ့ကို တွေ့တာနဲ့ နေရာတိုင်းမှာ သတ်ဖြတ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ယိုအယ်က သူ့ကို မိစ္ဆာတွေ ရှင်သန်တဲ့နေရာကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူဟာ ရှင်သန်ဖို့ လမ်းစကို ရခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲလူဟာ သူ့ကို သိက္ခာချခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မိစ္ဆာတွေကို ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို ထုတ်ပေးပြီး ဖမ်းချုပ်ဖို့၊ အဲလူဟာ သူ့ကို အလွတ်မပေးချင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အဖေကို အဲလူသတ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို သူသိခွင့်ရခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာလည်း

အဲလူကို စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ယိုဟွားတောင်ကို ချေမှုန်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ
ဟာ မိစ္ဆာတွေကို ပေါင်းစည်းလိုက်ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။

အခုတော့ သူ သေရတော့မယ်။ ကွဲကြွေသွားတဲ့ အမြဲတေကို လိုက်ကြည့်
ပြီးမှ သူ မသေချင်သေးဘူးလို့ ဆန္ဒပြုတယ်။ သူမသေချင်သေးဘူး။ သူ အဲ
လူကို ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေချင်တယ်။ အဲလူကို၊ အဲလူကို..၊ အသိတရားတို့
အမှောင်ကျသွားတဲ့အထိ အဲလူကို သူဟာ လက်စားချေချင်နေခဲ့တယ်။

သူ ပြန်နိုးလာခဲ့တယ်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အလင်းရောင်
သေးသေးလေးက မျက်နှာပေါ်ကို ဖြာကျနေတယ်။ လက်နဲ့ကာလိုက်တော့
လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့အရာက လွတ်ကျသွားတယ်။

‘ဒုတ်’

နေရောင်စူးနေတာကို ကာလိုက်တဲ့ လက်လေးဟာ ကလေးလက်လေး
တွေပဲ၊ လက်ချောင်းသေးသေး သွယ်သွယ်လေးတွေက နေရောင်ကို ကာ
ထားတယ်။ သူ ယောင်အအနဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ကွေးလိုက် ဖြန့်လိုက်
လုပ်မိနေတယ်။ အတန်ကြာမှ သတိတရနဲ့ ထထိုင်လိုက်တော့ ခုနတုန်း
ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အရာဟာ သစ်သားဓား တစ်လက်မှန်း သိလိုက်ရတယ်။
အနီးအနားက ပန်းမာန်တွေဟာ မွှေးကြိုင်နေတယ်။ သေချာ သတိထားမိ
တော့ ဒီမြင်ကွင်းတွေကို သူ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ ဒီနေရာ ဒီဟာက ယိုဟွား
တောင်၊

‘ဝေ့ မင်းအိပ်နေတုန်းပဲလား မင်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဘယ်လို တိုးတက်မှာလဲ’

ဒီလူ၊ ဒီလူက ဟိုးအရင်တုန်းက သူ့ဆရာ၊ ဒီလူက သူ့ကို ယိုဟွားတောင်
နားမှာ တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ၊ သူ မွေးလာကတည်းက အနားမှာ ဘယ်သူမှ

မရှိနေခဲ့ဘူး။ သူ့ဖာသာ မှီတွေ သစ်ဥတွေကို စားပြီးတော့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ၊ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာ ဆိုမှ သူ သတိထားမိတယ်။ သူဟာ ဟိုးအရင်ကတည်းက ကြီးထွားမှုနှုန်းဟာ လျင်မြန်ပြီး သန်မာခဲ့တာပဲ။ အခု ဒီတစ်ကြိမ် သူ ပြန်လာတာလား။ သူ့ကို အထက်ဘုံကနေ အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးခဲ့တာလား။

‘မင်း ငိုတိုင်းတိုင်း လုပ်မနေနဲ့ စွမ်းအားက မတိုးတက်လာဘူး’

သူ သစ်သားဓားငယ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးမှ ထထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ ဟိုးအရင် တစ်ချိန်တုန်းက ကြုံဖူးတယ်။ အဲ့တုန်းက သူလေ့ကျင့်နေတုန်း အဲ့လူ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား။ သူ အဲ့လူ နောက်ကို လိုက်သွားရမှာလား။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ့မှာ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိအောင် လုပ်ရမယ်။

‘ဒီနေ့ တောင်သခင်က အပြင်စည်းထိ လမ်းလျှောက်မယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ မင်း သေချာ လေ့ကျင့်ထားပါ’

ဒီစကားကို ဟိုးအရင်တုန်းက သူ တစ်ခါ ကြားဖူးတယ်။ အဲ့တုန်းက နေ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါဆို ဒီနေ့ဟာ သူတို့ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ဖို့ ပထမရက်လား။ ဒါဆို သူဟာ သူ့အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ကို ပြန်ရောက်လာတာလား။

‘သွား လေ့ကျင့်တော့’

သစ်သားဓားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးမှ သူ သစ်ပင်တစ်ခုကို လွှဲယမ်းလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲက မိစ္ဆာစွမ်းအားဟာ အုံကြွလာပြီးနောက် သစ်ပင်ဟာ သစ်သားဓားကြောင့် ပြတ်ရှုရာ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

‘ဝုန်း!!’

သစ်ပင် လဲပြိုသွားတာကို သူ့ရဲ့အခု ဆရာက ကြည့်ပြီး ကြက်သေသေ နေ

ခဲ့တယ်။ ထိုစဉ်မှာပဲ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်က ပန်းတွေဟာ
ငှားငှားစွင့်စွင့် ပွင့်လာခဲ့တယ်။ ယိုဟွားတောင်ဟာ သူ့သခင်ကို ခရီးဦးကြို
ပြုခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ အဲလူ ဘယ်မှာ ရှိနေလဲ အဲလူ ရှိတဲ့ တစ်မိုင်
ပတ်ဝန်းကျင်က ပန်းတွေဟာ ပွင့်လာပြီး ဦးညွတ်ရတယ်။ အဲလူ လာတော့
မယ်။ ပိုင်ဟွားဂူ၊

‘တောင်သခင်’

သူ့ရဲ့စွမ်းအားနိမ့်တဲ့ ဆရာဟာ အဲလူကို ဆရာလို့ ခေါ်လို့မရဘူး။ အမှန်
တကယ်ဆိုရင် အပြင်စည်း တပည့်ဟာ တောင်သခင်ကို ဆရာလို့ ခေါ်ရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဟွားဂူရဲ့ စည်းမျဉ်းအရ အတွင်းစည်း တပည့်တွေကသာ
ဆရာလို့ ခေါ်ခွင့်ပေးတယ်။ တောင်သခင် ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် သူ
အနောက်ကို လှည့်ကြည့်မိတယ်။

အစိမ်းနုရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အစိမ်းနုရောင် ပိုးကြိုးနဲ့
ဆံပင်တွေကို စည်းနှောင်ထားတယ်။ ရှည်လျားတဲ့ ဆံနွယ်တွေဟာ အဲလူရဲ့
ကျောထက်မှာ ဖုံးတင်နေကြတယ်။ အရယ်အပြုံးမရှိတဲ့ မျက်နှာဟာ ဟိုး
အရင်က အတိုင်းပဲ ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသလိုနဲ့၊ သူ့လက်ချောင်း သွယ်
သွယ်တွေထဲမှာ သူ့ဆံပင်ကို စည်းနှောင်ပြီး စွန်းထွက်နေတဲ့ ပိုးကြိုးကို ကိုင်
ထားတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း မရှိတဲ့ အဲ
လူဟာ သွယ်သွယ်လျလျနဲ့ ကြည့်ကောင်းတယ်။ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလွှာ
တွေဟာ တင်းတင်းစေ့ထားတယ်။

သူ့ကို တစ်ချက် ကြည့်လာတော့ သူ့လက်ထဲက ဓားကို တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတယ်။ အဲလူဟာ သူ့ကို အဲတုန်းကလည်း အခုလိုပဲ လှမ်း
ကြည့်လာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးနောက်မှ အဲလူက သူ့အနီးကို တစ်လှမ်းတိုး
လာတယ်။ သူ ယောင်အအနဲ့ အနောက်ကို ဆုတ်မိတယ်။ ဘာကွာသွားတာ

လဲ၊ အဲတုန်းက ဟိုအရင်တုန်းက အဲလူဟာ သူ့ကို တစ်ချက်ပဲ ကြည့်ခဲ့တာ။
အခုက သူ့အနား တိုးလာတယ်။ ဘာလို့လဲ၊

‘ကောင်လေး မင်း ငါ့ကို ဆရာ တော်ချင်လား’

အဲလူဆီမှာ သူနေခဲ့တာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး
မေးခွန်းကို မမေးဖူးဘူး။ မမေးဖူးတာထက် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ကို စကားမပြော
တာ၊ ဘယ်လိုလူကိုမှ ပိုင်ပွားရူက အသိအမှတ်ပြုလေ့ မရှိဘူး။ အဲဒါမို့ အဲ
လူရဲ့အသံကို သူဟာ ခဏခဏ ကြားရလေ့ မရှိဘူး။ အဲလူရဲ့အသံဟာ ချို့နေ
တုန်းပဲ၊ ချို့အီနေတာမျိုး မဟုတ်ပဲနဲ့၊ ပျော့ပျောင်းပြီး နူးညံ့အေးဆေး နေတာ
မျိုး၊ အရင်ကတော့ သူဟာ အဲလူဆီကနေ လိုလိုလားလားနဲ့ စကားသံ ကြား
ရဖို့ကို ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ မှတ်ချက် တစ်ခုတောင်
ပြန်မရခဲ့ဘူး။

‘မင်းဆီကနေ ငါ ဒီတပည့်လေးကို တောင်းယူချင်တယ် မင်းလက်ခံမ
လား’

အဆုံးမှာ သူ့ဆီကနေ စကားကို မကြားရတော့တာနဲ့ အဲလူဟာ သူ့ဆရာ
ဆီကို ပြန်လှည့်သွားတယ်။ သူ့ဆရာဟာ ကြောင်အအနဲ့ ကြည့်နေတုန်းပဲ၊

‘တောင် တောင်သခင်’

‘မင်းကို ငါ ဒါပေးမယ်’

လက်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဓားဟာ ပိုင်ပွားရူရဲ့ ချီပွားဓား၊ ဒီဓားဟာ
တစ်လောကလုံးရဲ့ အထွတ်ထိပ် ဓားဆယ်လက်မှာ ဒုတိယမြောက်ဓား ဖြစ်
တယ်။ ပန်းဖြတ်ဓား ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့သာ နာမည် ပေးထားပေမဲ့ ဓားရဲ့
အစွမ်းဟာ ပြင်းထန်လွန်းလို့ ရှိသမျှ သံထည်တွေကို ကွဲကြေစေနိုင်တယ်။
ပြီးတော့ လေကို ဆင့်ခေါ်နိုင်တယ် ဆိုပြီးတော့ နာမည်ကြီးတယ်။

သူ့ရဲ့စွမ်းအားနိမ့်တဲ့ ဆရာက သူ့ကို ဟိုးအရင်တုန်းက ကျောက်စိမ်းလေး တစ်ခုနဲ့ လဲလှယ်တာတောင် လဲပေးခဲ့တာ ဆိုတော့ လောကရဲ့ဒုတိယ အဆင့်ဓားနဲ့ ဆိုရင် ပြောမနေပါတော့နဲ့၊ ဒုတိယအဆင့်ဓား ဆိုရင် ဟုတ်ပြီ၊ ဒီဓားက ပိုင်ဟွားဂူ မသုံးတော့တဲ့ဓား ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီချီဟွားဓားက အဆင့်တစ်ခုကို ရောက်နေတုန်းပဲ၊ လောကပထမအဆင့်ဓားက ပိုင်ဟွားဂူ ရဲ့ လက်သုံးတော် လွှီဟွားဓား ဖြစ်တယ်။ လွှီဟွားဓားကို မပြုလုပ်ခင်တုန်း က အစမ်းသပ်ခံ အနေနဲ့ ချီဟွားဓားကို စမ်းသပ် ပြုလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

တစ်လောကလုံးရဲ့ ဒုတိယအဆင့် ရှိတဲ့ဓားကို ကမ်းယူပြီးလိုက်တာနဲ့ သူ ထင်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ရဲ့အဆင့်နိမ့်ဆရာက သူ့ကို အဲလူဆီကို သွားဖို့ ဆို လာတယ်။ သူ ယောင်အအ ပုံစံဖမ်းလိုက်ပြီးမှ အဲလူ အနားကို တိုးလိုက် တယ်။

‘ငါ မင်းဆီမှာ ဘာမှမသင်ချင်ဘူး’

သူ့စကားကို အဲလူဟာ အံ့သြသွားသလိုပဲ မျက်ဝန်းညိုညိုတွေဟာ နားမ လည်သလို အရိပ်အယောင်သန်းလာတယ်။ သူ့ရဲ့အဆင့်နိမ့်တဲ့ ဆရာဟာ သူ့ ပခုံးကို လာဆောင့်ဆွဲခေါ်သွားပြီးတော့မှ ခပ်တိုးတိုး ဆူဆဲတယ်။

‘ကောင်စုတ်လေး မင်းက ဘာကောင်းလို့ တောင်သခင်ဆီမှာ မသင်ချင်ရ တာလဲ’

‘ကျွန်တော်မှ မသင်ချင်တာ’

မသင်ချင်ဘူးဆိုတာကို သူ ထပ်ဆင့် ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူ့ဆရာက သူ့ ကို အဲလူဆီ အတင်းတွန်းထိုးပြီး သွားစေတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ခူး ထောက်ပြီးတော့ ဂါရဝပြုစေတယ်။ တကယ်ဆိုရင် သူ ငြင်းဆန်ချင်သေး ပေမဲ့ သူဟာ ပြန်ရှင်လာတာ ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးသိလို့ မဖြစ်တော့ သူ့ရဲ့အစွမ်းတွေကို ထိန်းချုပ်ထားရတယ်။

အဲလူရှေ့မှာ သူ့ကို အတင်း ခူးထောက်စေတော့ သူ မကျေမနပ် မော့ကြည့် မိတယ်။ အဲလူက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဘာစကားမှ မဆိုသေးဘူး။ ပိုင်ဟွားဝူက သူ့ဆရာကို ချီဟွားကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ သူ့ကို ပြန်ကြည့် တယ်။ အနားထိ တိုးလာပြီးမှ လက်ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ နူးညံ့ပြီးတိမ်သား တိမ်ဆိုင်လို အထိအတွေ့ဟာ သူ့ကို တုန်လှုပ်စေတယ်။ ဆတ်ခနဲ သူ ပြန် ရုန်းပစ်လိုက်တော့ ပိုင်ဟွားဝူက ဆိုလာတယ်။

‘မင်း ငါ့ကို ဆရာလို့ ခေါ်မယ် ဆိုရင် ဒီဓား မင်းကိုပေးမယ်’

ဒီတစ်ကြိမ် ကမ်းပေးလာတဲ့ ဓားဟာ လောကအဆင့်တစ်ဓား လွှဲဟွားဖြစ် တယ်။ ဓားရဲ့စိမ်းဖန့်ဖန့်အသရေဟာ ထင်းလင်းနေပြီးတော့ ကျောက်စိမ်းနဲ့ ပြုလုပ်ထားတယ်လို့ မှတ်ထင်ရတယ်။ ထိုက်တန်သူဝိညာဉ်စွမ်းအား အပြည့်ပါတဲ့ အရှိန်အဝါဟာ မသေးဘူး။ လောကမှာ ထုံးစံရှိတယ်။ ဓားဟာ လူကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ ဓားပေးတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ လူကို မင်းကို အပိုင်ပေးတယ် ဆိုတာနဲ့ တူညီတယ်။ ချီဟွားက အစမ်းသပ်ခံ ဓားမို့ဆို ထားလိုက်လို့ ရပေမဲ့ လက်ရှိသုံးနေတဲ့ ဓားကို ပေးတာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲ၊ သူဟာ ခူးထောက်နေရာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်ပြီးတော့မှ၊

‘ဒီဓားကို ပေးတာ ထိုက်တန်တယ်လို့ ထင်လား’

အဲလူက ပြုံးတယ်။ ပြုံးခဲတဲ့လူမို့ ထင်ရတယ်။ ပြုံးလိုက်တာဟာ အနားက ပန်းတွေ အစွမ်းကုန် ပွင့်နေကြတာထက် လှတယ်။ ပန်းရောင်နှုတ်ခမ်း သေးသေးလေးဟာ လှုပ်ရှားမှုမဲ့နေလို့သာ အေးစက်နေသလို ရှိပေမဲ့ လှုပ်ရှားလိုက်ချိန်မှာ သေလောက်အောင် လှနေတယ်။ ဒီလိုသာ ကြာကြာ ကြည့်နေမယ် ဆိုရင် သူဟာ ဆွဲဆောင်မှု အောက်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ~သေစမ်း၊ ပိုင်ဟွားဝူက လောကအဆင့်တစ် တောင်သခင် ဆိုတာအပြင် ဖြားယောင်းတတ်တဲ့ စွမ်းရည်ပါ ပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ~~

အဲလူက ပြုံးနေရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ လက်တွဲဖို့ကို လက်ညှိုးကို ကမ်းပေးလာတယ်။

‘ထိုက်တန်တာထက်ကို ပိုတယ်၊ နောက်ဆို မင်းက စွမ်းအားကြီးမားတဲ့လူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ငါ့တပည့်က စွမ်းအားကြီးမားတယ် ဆိုတာက ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလိုက်သလဲ’

သူ ပြန်နိုးလာပြီးမှ အပိုတွေ ပြောနေတဲ့ အဲလူကို နားမလည်နိုင်စွာနဲ့ သူ အငေးသားကြည့်နေမိတော့တယ်။ ~~မဖြစ်ဘူး ဒီလူရဲ့ ဖြားယောင်းမှုမှာ ကျ ဆုံးလို့ မဖြစ်ဘူး~~
